

Kapitola dvacátá druhá.

Soud

Pro Tajemství Bible zpracoval Ladislav Hodač

Čím dál více se rozmáhá názor, že neexistuje skutečné vzkříšení těla. Lidé následující názory tzv. vyšší kritiky již dávno opustili myšlenku tělesného vzkříšení. Dokonce i mnozí konzervativnější křesťané se dnes ubírají stejnou cestou. Nevidí důvod, že by tělo mělo být vzkříšeno fyzicky, když je pro ně existence člověka v budoucnosti zcela duchovní.

Ze stejného důvodu považují budoucí soud za zbytečný. Jestliže se duše člověka po jeho smrti již těší z nadpozemské existence, nebo jestliže již zakouší trápení ztracených, zdá se jim nelogické uvažovat o nějakém soudu. Ten by se měl konat dříve, než bylo rozhodnuto o budoucím stavu a nikoliv po tom. Víra v bezprostřední blaženost, nebo zatracení hned po smrti, činí myšlenku budoucího soudu na konci světa nejen nepotřebnou, ale úplně nesmyslnou.

Bible je jasná ve svých výrocích, týkajících se těchto témat. Učení o tělesném vzkříšení je pravdivé, stejně jako učení o soudu. Bible učí oboje. Jelikož máme v této kapitole zájem zabývat se hlavně soudem, chci jenom na okraji podotknout, že se zdá být uspokojivější věřit, že budoucí existence spasených se bude spíše podobat původnímu plánu Stvoření, jaký byl v zahradě Eden, kde si Adam a Eva spokojeně užívali života, který byl podobný tomu našemu, ale bez hříchu. Zdá se rozumné věřit tomu, že se Bůh nevzdal svého původního plánu. Pokud to tak je, musí existovat vzkříšení těla.

Myšlenka soudu na konci světa předpokládá, že lidé neobdrží svůj trest, nebo odplatu v okamžiku jejich smrti. To se zdá být logické, nezávisle na tom, že je to podepřeno Biblickými důkazy. Pojdme o tom uvažovat.

Když budeme považovat víru v trest a odměnu za samozřejmou je zřejmé, že záznam o životech lidí nemůže být ukončen v okamžiku jejich smrti. Jejich život je sice ukončen, ale vliv jaký jejich život měl na jiné trvá. Jejich skutky je následují. Jestliže jsme odpovědní za vliv, který máme a to musíme připustit, tak záznam nemůže být úplný, dokud nenastane konec času.

Když toto říkáme, nechceme tím zpochybňovat skutečnost, že člověk nezpečetil svůj osud v okamžiku své smrti. Věříme, že ano. Chceme jen potvrdit, že pokud soud nepředpokládá stejný trest nebo odměnu pro všechny, nemůže být záznam sestaven v okamžiku smrti. Lze skutečně tvrdit, že je známo, zda je člověk spasen nebo ztracen, a proto může být předběžně přijat na to či ono místo. To je pravda, ale neřeší to problém. I u pozemských soudů se čeká na výsledek spáchaného zločinu, než je vyneseno rozsudek. Je-li při přestřelce zraněn člověk, rozsudek se nezakládá na okamžitě následku, ale na konečném výsledku přestřelky. Zraněný člověk může trpět na následky zranění týden, dva nebo dokonce měsíc. Zločinec se nemůže domáhat okamžitého soudu a rozsudku, který by se musel opírat o skutečnost, že zraněný dosud nezemřel, a že tedy zločinec nebyl vinen vraždou. Člověk je zodpovědný za více než jen bezprostřední důsledky svého činu. Zdá se být rozumnější, aby byl soud odložen dokud nejsou předložena veškerá fakta s jejichž pomocí lze dospět ke spravedlivému posouzení. Připustíme-li, že někteří budou potrestáni mnoha ranami a jiní jen několika, tak soud nemůže nastat, dokud nebudou zohledněny všechny faktory.

Lukáš 12:47–48 ⁴⁷Ten otrok, který znal vůli svého Pána, a přece všechno nepřipravil a neudělal podle jeho vůle, bude velmi zbit. ⁴⁸Kdo ji však neznal a učinil něco, co si zaslouží rány, bude zbit méně. Od každého, komu bylo hodně dáno, bude také hodně vyžádáno, a komu svěřili hodně, od toho budou žádat více.

To může být učiněno pouze v čase, který ustanoví Bůh, na konci světa.

2. list Petrův 2:9 Pán umí vysvobozovat zbožné ze zkoušky, ale nespravedlivé zachovávat pro trest ke dni soudu;

Svatí budou soudci.

Zlí – bezbožní – lidé budou souzeni spravedlivými. **1. list Korintským 6:2** Nevíte, že svatí budou soudit svět? A soudíte-li svět, nejste hodni soudit maličkosti?

Jako andělé musí konat svoji úlohu v nebi, tak i vykoupení lidé budou mít svou. Bůh oznamuje své plány těm, kteří Mu patří a předává jim určitou odpovědnost. Svatým je dána jak výsada, tak i částečná odpovědnost při soudu. Lidsky řečeno, Bůh se nechce vystavit nebezpečí, že by kdokoliv mohl být nespokojen, nebo měl důvod k pochybnostem. Je zřejmé, že někteří lidé budou ztraceni, o kterých si jiní myslí, že by měli být spaseni. Kdyby někdo v nebi někoho postrádal, mohl by se v duchu ptát, proč to tak je. Mohlo by se jednat o osobu, která mu byla velmi drahá, kterou miloval a za kterou se modlil. Nyní je takový člověk ztracen. Neznáme okolnosti, nevíme proč.

Pokud jsme se ale zúčastnili soudu a bylo nám umožněno nahlédnout do případu toho člověka, když jsme zkoumali důkazy a po zvážení všech okolností jsme viděli, že ten člověk nechtěl být spasen a v nebi by nebyl šťastný, nikdy v naší mysli nevznikne pochybnost o spravedlivém rozsudku, který byl učiněn. Některé z těch, kteří budou ztraceni, jsme milovali a modlili se za ně. Budeme k nim laskaví až do konce. Nikdo nebude potrestán víc, než si zasluhuje. Boží plán to zajišťuje.

Chceme poznamenat, že svatí budou soudit ty, které znali. Jestliže Bůh tím, že nám dovoluje zúčastnit se soudu, chce zajistit, aby v našich myslích nevznikla žádná pochybnost, musí svatí soudit svoji vlastní generaci a své vlastní známé. To je na jednu stranu strašlivé, ale i dobré. Bůh nechce aby někdo řekl, nebo si myslel: „Někteří z mých přátel jsou ztraceni a já jsem nikdy neměl příležitost zjistit, co se stalo. Myslel jsem si, že jsou spaseni. Rozuměl jsem jim lépe než kdokoliv jiný, přál bych si vědět o jejich případu víc.“ Něco takového se ovšem nikdy nestane. Bůh se o to postará. Pokud se týká Boží spravedlnosti a milosti, bude každý uspokojen. Boží plán je správným způsobem promyšlen. Budeme vědět, proč jsou někteří lidé ztraceni. Zúčastníme se soudu nad nimi.

V okamžiku smrti není vyřčen rozsudek.

Je-li správné, co jsme až doposud řekli, tak v okamžiku smrti nemůže být vyřčen rozsudek. Ukážeme si to na příkladu. Skupina křesťanů se roky modlí za svéhavého mladého muže, ale bez výsledku. Pak tento mladý muž náhle zemře. Jak je to s rozsudkem? Ti, kteří ho znali a modlili se za něho, jsou ještě naživu. Kdyby měl být mladý muž souzen svatými okamžitě, tak

by všichni museli okamžitě zemřít, pokud by se měli zúčastnit soudu nad ním. Jinak by musel být souzen jinými lidmi, kteří ho neznali. To by pak platilo o všech bezbožných, kteří kdy žili. Nemohli by být souzeni, než by jejich generace zemřela, jestliže by měli být souzeni svatými. Ale nebýt souzen svatými, nebo být souzen jinými – jim neznámými lidmi, by zmařilo a zpochybnilo Boží plán. Proto tvrdíme, že jestliže bezbožní mají být souzeni svatými, nemohou být souzeni hned po jejich smrti. Boží Slovo praví, že bezbožní jsou uchováni pro soud při skonání světa.

Zatímco je pravda, že každá generace nejlépe rozumí sama sobě a měla by být souzena ve světle vlastních vědomostí, takže hříšník žijící v dobách tzv. Starého zákona by neměl být souzen podle měřítek Nového zákona. Je také pravda, že dříve nežli může být vydán pevný – spravedlivý – rozsudek, musí existovat jistá znalost všeobecně platných předpisů a zásad. To předpokládá pokyny a vzdělání. Tyto pokyny musí být založeny na všech známých faktorech. Musí být počítáno s Kristovou smrtí, Jeho učením a smířením, které pro nás vydobyl. Jak by vzhledem k tomu, co jsme řekli, mohli svatí prvních generací soudit bezbožné své generace? Je zřejmé, že bychom se museli vzdát jakékoliv představy o tom, že svatí mají účast na soudu, jestliže se soud koná při smrti člověka. Jaký je to obdivuhodný plán, který Bůh vymyslel. Tím, že se svatí zúčastní soudu, učiní nebe bezpečným místem a zřídí účinnou bariéru proti pochybnostem a otázkám.

Wyšetřující soud.

Jak se mají věci se soudem nad spravedlivými. Je zřejmé, že musí být provedeno jakési vyšetřování, nežli je spravedlivým dovoleno vstoupit do věčného Božího království. Musí být rozhodnuto, jestli jim na základě jejich života a chování může být dán věčný život. K tomuto rozhodnutí musí dojít dříve, než si pro ně Pán přijde, aby je vzal domů. Není o nic logičtější spasit spravedlivé a potom je soudit, než zatratit bezbožné a pak je poslat za mříže. Ale existuje jeden rozdíl. Bezbožní nejsou zničeni dokud neuplyne 1000 let.

Zjevení 20:4–5 ⁴A spatřil jsem trůny a ty, kteří se na ně posadili, a byl jim svěřen soud; uviděl jsem také duše těch, kteří byli s'ati pro Ježíšovo svědectví a pro Boží slovo, i ty, kteří se nepoklonili šelmě ani jejímu obrazu a nepřijali její cejch na čelo ani na ruku. I ožili a kralovali s Kristem tisíc let. ⁵Ostatní mrtví neožili, dokud se těch tisíc let nedovršilo. To je první vzkříšení.

To poskytuje dostatek času soudit tyto lidi poté, co se odehrál druhý příchod Krista. Ale se spravedlivými to tak není. Jestliže mají být spravedliví vůbec souzeni, jestliže jim má být udělena nějaká odměna, tak musí být jejich případy rozhodnuty dříve, než si pro ně Pán přijde. Až přijde, přinese i odměnu.

Zjevení 22:12 Hle, přijdu brzy a moje mzda se mnou, abych odplatil každému podle toho, jaké je jeho dílo. Proto musí být o jejich osudu rozhodnuto již před tím.

Někteří lidé mají proti tomuto učení námitky. Nevěří, že spravedliví budou souzeni před Kristovým druhým příchodem. A přece je to tak logické. Případy spravedlivých musí být vyřešeny před příchodem Pána. Jak jinak může být známo, kdo může být spasen? Jestliže lidé, kteří s tím nesouhlasí, mají námitku proti pojmu „vyšetřující soud“, který používáme, ať naleznou lepší. Jsme ochotni si to poslechnout. Nejedná se o exekutivní soud. Bible to nazývá „hodina Jeho soudu“. Na rozdíl ode „Dne soudu“.

Zjevení 14:7 Volal mocným hlasem: „Bojte se Boha a vzdejte mu slávu, neboť přišla hodina jeho soudu; pokloňte se tomu, který učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.“

Skutky 17:31 Neboť ustanovil den, v němž bude spravedlivě soudit obydlený svět skrze muže, kterého k tomu určil. Všem o tom poskytl důkaz tím, že jej vzkřísil z mrtvých.

Myslíme si, že pojem „vyšetřující soud“ se nejlépe hodí k popisu soudu nad spravedlivými.

Je velmi důležité, aby když vznikne otázka, kdo má být spasen, byli přítomni andělé, kteří vydávají svá svědectví a sledují proces rozhodování.

Daniel 7:9–10 ⁹Přihlížel jsem, jak byly potom rozloženy trůny a usedl Věkovitý. Roucho měl jako sníh bílé a vlasy jeho hlavy čisté jak vlna, jeho trůn – plamen ohně, jeho kola – oheň hořící. ¹⁰Proudí a od něho vychází ohnivá řeka. Tisíců na tisíc mu slouží a myriády myriád stojí před ním. Soud zasedl a byly otevřeny knihy.

Andělé měli a mají živý zájem o naše blaho. Jsou sloužícími duchy. V budoucnosti se s nimi budeme stýkat po celou věčnost. Proto mají právo vědět, komu bude dovoleno přebývat v nebeských nádvořích. To je také součástí Božího plánu. Andělé také zakusili něco z toho, co hřích způsobil. Byli svědky Luciferova odpadnutí. Viděli, jak se k němu připojili miliony andělů. Viděli, jak trpěl Spasitel a jak nakonec zemřel. Znají bídu, kterou hřích způsobil. Živě se zajímají o to, aby věděli, kdo má obdržet věčný život. Rozhodně netouží po tom, aby se opakovala zkušenost s hříchem, kterou zažili. Je proto moudrou součástí Božího plánu, že se účastní soudního procesu. Den smíření je symbolem Dne soudu. Čtenářům i posluchačům by prospělo, kdyby si znovu prostudovali kapitolu o Dni smíření ve světle toho, o čem nyní hovoříme. V ten den došlo k rozdělení mezi bezbožnými a spravedlivými. Rozhodnutí záviselo zcela na tom, kdo vyznal své hříchy a kdo ne. Hříchy těch, kdo přinesli svou oběť a vyhověli obětnímu rituálu, byli vymazány. Ti druzí byli vyloučeni ze společenství.

Nevíme, zda byli ve Svatyni na zemi uchovávány nějaké záznamy o těch, kteří se v průběhu roku dostavili s obětí. I když je to možné, je ale sotva pravděpodobné, že by takový záznam existoval. Co však víme je, že krev daná na rohy oltáře, byla sama o sobě záznamem.

Jeremiáš 17:1 Judův hřích je zapsán železným rydlem, diamantovým hrotem; je vyryt na tabulku jejich srdcí a na rohy vašich oltářů.

Bůh přikázal, aby byly přinášeny oběti. Věříme, že dbal na své vlastní příkazy a všiml si těch, kteří Mu sloužili v pravdě a čestně. V Jeho knize byli zapsáni, jako věrní. O soudu v posledním dni, je napsáno toto:

Zjevení 20:15 A kdo nebyl nalezen zapsán v knize života, byl uvržen do ohnivého jezera.

Tento text mluví jasně o knize života a říká, že pouze ti, jejichž jména jsou v ní zapsána, budou spaseni. Všimněte si věty „Kdo není nalezen v knize života.“ To zřetelně naznačuje zkoumání knihy, aby bylo vyšetřeno, která jména jsou v ní zaznamenána. „Kdo není nalezen.“ Co to znamená jiného, než vyšetřování. Je to jako by byl dán příkaz: „Podívej se, jestli se toto jméno nalézá v knize.“ Zpět pak přijde odpověď: „Nalezl jsem ho, nebo nenalezl jsem ho.“ Obojí popisuje vyšetřování. Věta „kdo není nalezen“ ospravedlňuje názor, že se záznam zkoumá a že se podle něho provádí rozdělení ke spáse, nebo zavržení jednotlivce.

Andělé se účastní soudu.

Je tak zřejmé, že by měly a musí být v nebi vyšetřovány záznamy životů lidí dříve, než Pán přijde. Je udivující, že o tom mohou někteří lidé vážně a čestně pochybovat. Je pravda, že by Bůh mohl v okamžiku, kdy by si to přál, vyřešit všechny otázky, týkající se budoucnosti kohokoliv. S neomylnou přesností by mohl rozhodnout, která část lidstva bude odsouzena k věčnému zániku a druhá spasena. Kdyby to Bůh udělal, tak by ale nemohl umožnit andělům a lidem, aby se soudního procesu zúčastnili. A to je podstatné. Bůh musí poskytnout všem možnou záruku a bezpečnost pro budoucí život. Lidé musí mít z vlastního vyšetřování jistotu o spravedlnosti vyměřeného trestu. Andělé, kteří jim sloužili, musí být přítomni, když jsou svatí souzeni. Proto se vedou knihy se záznamy. Proto jsou miliony andělů přítomni soudu.

Daniel 7:10 Proudí a od něho vychází ohnivá řeka. Tisíců na tisíc mu slouží a myriády myriád stojí před ním. Soud zasedl a byly otevřeny knihy.

Bůh podnikne každý krok potřebný k zabezpečení budoucnosti. Nebe a země musí být chráněny. Bůh nechce náhle dovolit milionům lidských bytostí přístup ke slávě nebes a k výsadě věčného života, aniž by zahrnul anděly do procesu svého rozhodování.

Říkáme to s úctou. Andělé prožili některé smutné zkušenosti díky Luciferově vzpouře a hříchu, který přinesla. Viděli miliony svých přátel, jak jdou cestou do záhuby. Viděli Krista umírat na kříži. Viděli Otcův zármutek kvůli hříchu. Neměli by tedy mít zájem o otázku toho, kdo bude součástí milionů vykoupených, kteří získají věčný život? Neměli by mít nějakou záruku, že pustit lidi do nebe, neznamená pustit tam hřích? Mluvíme zde lidsky. Věříme, že by takovou záruku měli mít. A věříme, že jim Bůh takovou záruku dá. Jsou přítomni, když se rozhoduje o případech spravedlivých, stejně, jako se spravedliví účastní soudu nad bezbožnými. To poskytuje jasnou záruku do budoucnosti. Už nikdy nevznikne žádná pochybnost v mysli kohokoliv. Bůh se o to postaral.

Tisíc let.

Tisíc let je období, ve kterém probíhá soud nad bezbožnými. **Zjevení 20:4** A spatřil jsem trůny a ty, kteří se na ně posadili, a byl jim svěřen soud; uviděl jsem také duše těch, kteří byli sřati pro Ježíšovo svědectví a pro Boží slovo, i ty, kteří se nepoklonili šelmě ani jejímu obrazu a nepřijali její cejch na čelo ani na ruku. I ožili a kralovali s Kristem tisíc let.

Během tohoto soudu budou mít andělé příležitost se blíže seznámit s těmi, kteří budou dědici spasení. Budeme s nimi spolupracovat v soudním řízení, které se bude týkat jak bezbožných lidí, tak i padlých andělů. Tak jako se před druhým příchodem Krista odehrával vyšetřující soud týkající se spravedlivých, tak se soud během tisíce let týká vyšetřování případů bezbožných. O jejich osudu bylo již sice rozhodnuto, ale aby byly zodpovězeny všechny otázky týkající se jejich životů, kterým spasení lidé nerozumí, musí mít tyto příležitost seznámit se se všemi okolnostmi na základě kterých Bůh učinil svá rozhodnutí. I andělé měli přátele, kteří budou ztraceni. Bůh má na mysli zájmy všech a dělá vše pro to, aby již hřích nikdy nemohl znovu vzniknout. Andělé vedli záznamy. Nemají snad právo se nyní účastnit zkoumání záznamů, které vedly k určitým rozhodnutím? I oni budou účastni při výkonu rozsudku.

Zjevení 20:1–3 ¹Uviděl jsem, jak z nebe sestupuje anděl, který měl klíč od bezedné propasti a ve své ruce veliký řetěz. ²Zmocnil se draka, toho dávného hada, jenž jest Ďábel a Satan, na

tisíc let jej spoutal³ a uvrhl do bezedné propasti. A zamkl a zapečetil ji nad ním, aby již nesváděl národy, dokud se nedovrší těch tisíc let. Potom musí být ještě na krátký čas rozvázán.

Zjevení 18:21 Tu jeden silný anděl zvedl kámen, podobný velkému mlýnskému kameni, hodil jej do moře a řekl: „Takto s prudkostí bude zavržen Babylon, to veliké město, a nikdy více nebude nalezen.

Na závěr podají své svědectví, že učiněná rozhodnutí jsou spravedlivá.

Zjevení 16:5 a 7⁵ Uslyšel jsem, jak anděl vod říká: „Spravedlivý jsi, který jsi a kterýs byl, ty Svátý, že jsi vynesl tento soud; ⁷A uslyšel jsem, jak oltář říká: „Ano, Pane Bože Všemohoucí, pravé a spravedlivé jsou tvé soudy.

To mohou udělat jen proto, že znají všechny příslušné okolnosti. **Jan 3:35** Otec miluje Syna a všechno dal do jeho rukou.

Možná, že si nejsme jisti, proč dal Otec vše do rukou svého Syna. Ale tento výrok se vyskytuje v Písmu tolikrát, že je jasné, že Bůh chce, abychom to věděli.

Židům 2:8 Všechno jsi poddal pod jeho nohy. „Tím tedy, že [mu] poddal všechno, neponechal nic, co by mu nebylo poddáno. Nyní však ještě nevidíme, že je mu všechno poddáno.

Matouš 11:27 Všechno mi předal můj Otec; a nikdo nezná Syna, jen Otec, ani Otce nikdo nezná, jen Syn a ten, komu by ho Syn chtěl zjevit.

Lukáš 10:22 „Všechno mi bylo předáno od mého Otce; a nikdo neví, kdo je Syn, než Otec, a kdo je Otec, než Syn a ten, komu by to Syn chtěl zjevit.”

Jan 17:2 Tak jako jsi mu dal pravomoc nad veškerým tělem, aby všem těm, které jsi mu dal, dal život věčný.

Jan 5:22 Vždyť Otec ani nikoho nesoudí, ale všechen soud svěřil Synu,

Skutky apoštolů 10:42 A nařídil nám, abychom lidu vyhlásili a dosvědčili, že on je ten Bohem ustanovený soudce živých i mrtvých.

Skutky 17:31 Neboť ustanovil den, v němž bude spravedlivě soudit obydlý svět skrze muže, kterého k tomu určil. Všem o tom poskytl důkaz tím, že jej vzkřísil z mrtvých.”

Jan 5:27 A dal mu pravomoc konat soud, protože je Syn člověka. Předání moci a autority Synu je shrnuto v prohlášení samého Ježíše Krista.

Matouš 28:18 Ježíš přistoupil a promluvil k nim: „Byla mi dána veškerá pravomoc na nebi i na zemi.

Tyto výroky jsou zajímavé, pokud se týká formulování. Otec byl držitelem veškeré moci. Ale z nějakého důvodu ji odkázal Synovi.

Velký spor mezi silami dobra a zla odkrývá pro nás jeden velmi uklidňující aspekt Boží povahy. Bůh by mohl se vzbouřenci naložit úplně jinak. Nemusel brát ohled na obvinění, která proti Němu vznesl satan. Bůh ale svolil, aby byl spor rozhodnut na základě předložených důkazů. Mohl počkat a nechat stvořené bytosti, aby rozhodli sami. Věděl, že z Jeho strany je pře spravedlivá a obstojí při vyšetřování. Po celou dobu sporu byl více než spravedlivý a slušný ve všech směrech.

To nám dává důvod věřit, že soud který má přijít, bude proveden podle směrnic, které budou vyhovovat nejvyšší míře spravedlnosti, práva a milosrdenství. Bůh není pomstychtivý. Nečeká na příležitost to tzv. vrátit zpátky. Přeje si, aby všichni lidé byli spaseni a nemá potěšení ze smrti bezbožných.

Jsou však některé věci, které nemůže učinit. Byl by šťasten, kdyby mohl spasit všechny, ale to by se Mu mohlo vymstít. A to z více důvodů. Mnozí si nepřejí, aby byli spaseni za podmínek, které jediné mohou zajistit život. Pravidla, která Bůh ustanovil abychom se jimi řídili, jsou pravidla zaručující život a ne svévolné příkazy. Žádná společnost, ani v nebi ani na zemi, nemůže existovat, pokud bytosti neustanou zabíjet jedna druhou. To je snad tak jasné, že o tom nemůže nikdo pochybovat.

Zabíjení má svůj původ v nenávisti. Nebylo by bezpečné dovolit někomu, kdo nenávidí svého bratra, nebo kohokoliv, aby žil v nebi s jinými. Očekávat, aby tam vládl soulad za takových poměrů, by bylo bláhové. Lidé dostatečně předvedli, že nenávist vede k vraždě. To již není potřeba dokazovat. Jestliže Bůh chce mít v nebi mír, musí vyloučit všechny vrahy. To znamená vyloučit všechny, kteří nenávidí.

Ale ani to nestačí. Láska je jediným účinným prostředkem proti nenávisti. Jenom ten, kdo miluje je v bezpečí. Nedostatek lásky znamená nenávist dříve, nebo později. Proto se láska stává jedním ze zákonů života. Jenom ten, kdo miluje, souzní se Zákonem. Proto jen On má právo na život. Toto právo by nemělo být ohrožováno tím, že by se povolily uzdy nenávisti. Ti, kteří ve svých životech pěstují nenávist, porušují Zákon života. Takové lidi spasit, by nebylo bezpečné, i kdyby si přáli být spaseni. V nebi nesmí být žádní vrazi, žádní přestupníci příkázání, které praví – nezabiješ. Stejně argumenty jsou platné vzhledem ke všem ostatním příkázáním.

Když Bůh dovoluje lidem i andělům, aby se účastnili soudního procesu, činí ještě více, než že by z nich udělal své partnery. To je důležité. Je to nezbytné pro bezpečnou budoucnost. Potřebujeme ujištění, že budeme mít osobní účast při soudním přelíčení. Ale je v tom obsaženo mnohem více. Když Bůh dovolí Božím lidu a andělům zúčastnit se soudu, tak oni ve skutečnosti posuzují Boží rozhodnutí. Pravidla, principy a zákony, které řídí lidi i anděly jsou podrobeni pečlivému zkoumání. V určitém slova smyslu je souzen Bůh.

Římanům 3:4 Naprosto ne! Ale ať je Bůh pravdivý a každý člověk lhář, jak je napsáno: „Abys byl shledán spravedlivým ve svých slovech a zvítězil, když tě soudí.“

Na konci velkého sporu mezi silami dobra a zla, vyjádří jak lidé, tak i andělé, že Bůh je spravedlivý. Po celou dobu sporu bylo velkou otázkou – je Bůh spravedlivý, nebo jsou satanova obvinění pravdivá? Na konci sporu anděl vody praví:

Zjevení 16:5 Uslyšel jsem, jak anděl vod říká: „Spravedlivý jsi, který jsi a kterys byl, ty Svatý, že jsi vynesl tento soud;

Jiný anděl praví: **Zjevení 16:7** A uslyšel jsem, jak oltář říká: „Ano, Pane Bože Všemohoucí, pravé a spravedlivé jsou tvé soudy.“

Velký zástup lidí v nebi říká: **Zjevení 19:1–2** ¹Potom jsem uslyšel něco jako mocný hlas velikého zástupu v nebi, který říkal: „Haleluja! Záchrana, sláva i moc náleží našemu Bohu, ²protože pravé a spravedlivé jsou jeho soudy, neboť odsoudil tu velikou smilnici, která zničila zemi svým smilstvem, a potrestal krev svých otroků, která je na jejích rukou.“

Ti kteří zvítězili nad šelmou a jejím obrazem praví: **Zjevení 15:3** ... „Veliké a podivuhodné jsou tvé skutky, Pane Bože Všemohoucí, spravedlivé a pravdivé jsou tvé cesty, Králi národů.

Zjevení 19:6 A uslyšel jsem jakoby hlas velikého zástupu a jakoby zvuk mnohých vod a jakoby zvuk silných hromů: „Haleluja, ujal se kralování Pán, náš Bůh, ten Všemohoucí.“

Zjevení 11:15 Zatroubil sedmý anděl. A v nebi se ozvaly mocné hlasy, které říkaly: „Království světa se stalo královstvím našeho Pána a jeho Krista, a bude kralovat na věky věků.“

Když bude satan konečně svržen, bude Boží a Beránkův trůn opět postaven. To bude slavné dovršení naší naděje.

Zjevení 12:10 A uslyšel jsem mocný hlas v nebi, který říkal: Nyní přišla záchrana, moc a kralování našeho Boha a pravomoc jeho Krista, neboť byl svržen žalobce našich bratří, který je obviňoval před naším Bohem dnem i nocí.

Zjevení 22:5 Noci již nebude ani nebude třeba světla lampy nebo světla slunce: Pán Bůh je bude osvětlovat a budou kralovat na věky věků.